

HỒI THỨ HAI TRĂM LINH TU LỘC CỎ MƯU TÌM LỜI GẠT GẮM

Quy nhị nương đã biết Trần Cận Nam là người túc trí đa mưu, liền quay lại chờ xem ông bảo sao ?

Trần Cận Nam nói tiếp :

- Hiền phu phụ võ nghệ cao cường, hiện nay không ai địch nổi, nhưng nhị vị vào sâu hiểm địa, lại lâm vào tình trạng địch nhiều mà ta ít. Vậy chúng ta hãy thương nghị để tìm ra kế hoạch vẹn toàn là hơn...

Quy nhị nương ngắt lời :

- Bản nhân tướng Trần tổng đà chúa đã có cao kiến gì khác, té ra vẫn chưa tìm được biệt pháp nào.

Mụ lại trở gót bước đi.

Đột nhiên Liễu Đại Hồng và Ngô Lập Thân nhanh chân hơn, vượt qua hai người đứng chắn trước cửa.

Liễu Đại Hồng nói :

- Nhị vị mà trợ lực cho Ngô Tam Quế thì bọn Mộc Vương phủ chúng ta quyết không chịu đâu.

Quy nhị nương hỏi :

- Sao ? Các vị muốn động thủ chăng ?

Liễu Đại Hồng đáp :

- Nhị vị hãy hạ sát anh em tại hạ trước rồi hãy qua cửa này đi giúp Ngô Tam Quế.

Quy nhị nương nói :

- Ai bảo bọn ta đi giúp Ngô Tam Quế ?

Liễu Đại Hồng đáp :

- Tuy nhị vị không có ý viện trợ Ngô Tam Quế, song việc này mà thành công thì thanh thế Ngô tặc trở nên cực kỳ hưng thịnh, muốn dẹp hẳn cũng không được nữa.

Quy Tân Thụ khẽ nói :

- Tránh ra !

Lão tiến lên một bước. Liễu Đại Hồng liền giang hai tay đứng chắn trước cửa.

Quy Tân Thụ vươn tay trái ra chụp vào trước ngực lão.

Liễu Đại Hồng vùng tay lên gạt.

Bình một tiếng ! Hai chưởng đụng nhau. Người Liễu Đại Hồng lão đảo muốn té. Đắc mắt lão biến thành lợt lạt.

Quy Tân Thụ nói :

- Lão phu mới vận năm thành công lực mà thôi.

Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân lắc đầu lia lia đáp :

- Quy nhị hiệp cứ vận đến mười thành công lực để giết chết anh em tại hạ đi là xong.

Quy Chung nói :

- Mười thành thì mười thành.

Hai tay hắn vươn ra rồi rút lại.

Ngô Lập Thân vùng tay lên gạt, thì hai tay Quy Chung đã rút về rồi, nên Ngô Lập Thân gạt sượt.

Quy Chung liền nhân lúc đối phương thu chiêu về, phóng hai tay nhanh như chớp chụp vào huyết đạo trước ngực lão.

Trần Cận Nam chạy đến khuyên giải :

- Chúng ta đều là hảo bằng hữu, không nên động võ.

Đứng trước tình thế này, ông muốn ra tay giải cứu Ngô Lập Thân nhưng hành động như vậy là ra mặt cừu địch với vợ chồng họ Quy. Bất giác ông chau mày ra chiều khó nghĩ.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Các vị tranh chấp mãi thế này rút cục vẫn không đi tới đâu. Tại hạ nghĩ ra một biện pháp là chúng ta gieo xúc xắc để bói coi. Nếu Quy nhị gia thắng thì chẳng những không ai cản trở hành động của hai vị, mà vẫn bói còn đem tình hình trong Hoàng cung nói tởm cho hai vị biết.

Quy nhị nương hỏi :

- Nếu người thắng thì sao ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Văn bói thắng thì hai vị tạm gác vụ này lại, chờ sau khi Ngô Tam Quế chết rồi, chúng ta sẽ hạ thủ đối phó với Hoàng đế.

Quy nhị nương bụng bảo dạ :

- Nếu mình tự ý hành động trước thì không chừng bọn Mộc gia sẽ báo tin cho quân Thát Đát biết mà đề phòng thật khó lòng thành công được. Chi bằng mình thử nghe gã bói coi một quẻ.

Mụ liền hỏi trượng phu :

- Nhị gia ! Vụ này nhị gia tính sao ?

Quy Tân Thụ nhìn Vi Tiểu Bảo nói :

- Người mà thua thì không được cãi cối.

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Đã là nam tử hán , là đại trượng phu, thì nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Hoàng đế Thát Đát lại chẳng phải Diểu sâng dử thang, hà tất văn bói phải o bế y ? Đã đánh cuộc thì được cho đáng mặt anh hùng, mà thua cũng không mất vẻ hào kiệt. Bất luận thua hay được, quyết chẳng để tổn thương hoà khí.

Trần Cận Nam thấy gã nói câu sau cùng rất hợp lý liền lên tiếng :

- Vụ này quan hệ cực kỳ trọng đại. Công cuộc phục hưng đại nghiệp của chúng ta một phúc một hoạ thật khó mà tiên liệu được. Cổ nhân đặt ra bói toán để giải quyết nghi vấn. Nay chúng ta gieo xúc xắc cũng không ngoài chuyện thử

khí vận. Vậy các vị bất tất phải tranh chấp, chúng ta căn cứ vào thiên mệnh mà hành động.

Quy nhị nương bảo Quy Chung :

- Hài nhi ! Buông tay ra !

Quy Chung đáp :

- Hài nhi không buông.

Quy nhị nương nói :

- Tiểu huynh đệ đây muốn gieo xúc xắc chơi với người đó.

Quy Chung cả mừng, lập tức buông tay ra khỏi huyệt đạo trước ngực Ngô Lập Thân. Ngực lão đau ê ẩm , đầu vẫn lắc quày quạy.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Quy thiếu gia ! Thiếu gia lấy xúc xắc ra đi ! Dừng đồ của thiếu gia mới chắc.

Quy Chung hỏi :

- Xúc xắc ư ? Ta không có. Người có thì lấy ra.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Ta cũng không có. Vị nào đem theo xin cho mượn.

Mọi người đều lắc đầu nghĩ bụng :

- Thật là khéo khỉ ! Ai lại dắt xúc xắc trong mình bao giờ ?

Quy nhị nương nói :

- Không có xúc xắc thì chúng ta gieo tiền cũng vậy.

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Phải gieo xúc xắc mới công bằng, thật tiền thật mề, không lừa già dối trẻ. Văn bối là trẻ con, Quy nhị gia là ông già. Vậy gieo xúc xắc mới đúng. Trong bọn thân binh thế nào cũng có tên đem theo xúc xắc bên mình. Văn bối đi hỏi đây.

Rồi gã đẩy cửa đi ra.

Vì Tiểu Bảo ra khỏi phòng tiến vào đại sảnh. Gã móc túi lấy ra sáu hạt xúc xắc mà lúc nào cũng đem theo bên mình dùng làm pháp bảo tùy thân. Ở dĩ gã không muốn lấy ngay ở trong phòng vì sợ vợ chồng Quy lão sinh ngờ vực.

Vì Tiểu Bảo ngồi lại trong đại sảnh một lúc rồi mới trở vào phòng vừa cười vừa nói:

- Kiếm được xúc xắc rồi.

Quy nhị nương hỏi :

- Cách đánh cuộc ăn thua thế nào ?

Vì Tiểu Bảo giả vờ đáp :

- Tiểu tử không hiểu trò chơi này.

Gã quay sang hỏi Quy Chung :

- Quy thiếu gia ! Cách chơi xúc xắc ra làm sao ?

Quy Chung cầm lấy hai con đáp :

- Người cùng ta tỷ thí xem ai bắn trúng.

Rồi hần búng ngón tay veo veo hai tiếng. Hai hạt xúc xắc bay lên quạt tắt hai ngọn đèn cây. Bỗng hai tiếng chát chát vang lên. Hai hạt xúc xắc khảm vào trong vách ván.

Quần hùng đều cất tiếng khen :

- Hảo công phu !

Vì Tiểu Bảo nói :

- Tại hạ thấy người ta gieo xúc xắc để coi nhiều điểm hay ít điểm mà định hơn thua, chứ không theo cách phóng âm khí.

Quy nhị nương đáp :

- Phải rồi ! Hai người đều gieo mỗi người một phát. Ai gieo nhiều điểm là người đó được.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm :

- Nếu gieo một phát mà hấn vận đỏ thật sự được 36 điểm là nhất định mình thua.

Gã liền nói :

- Tiểu tử thiết tưởng nên gieo ba phát cho được công bằng. Ai thắng hai là được.

Quy Chung nghĩ đến càng gieo nhiều lần càng thích liền đáp :

- Mỗi người chúng ta gieo 300 phát. Ai thắng 200 phát là được.

Quy nhị nương nói :

- Không thể gieo nhiều lần cho rắc rối. Mỗi bên gieo ba phát là đủ.

Từ Thiên Xuyên móc hai viên xúc xắc cắm vào vách ván ra để lên bàn.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Quy thiếu gia ! Thiếu gia gieo trước đi.

Quy Chung cầm bộ xúc xắc lên cười hì hì toan gieo xuống thì Quy nhị nương cản lại nói:

- Hãy khoan !

Mụ quay sang hỏi Liễu Đại Hồng và Mộc Kiếm Thanh :

- Nếu bọn ta thắng trong vụ đánh cuộc này thì Mộc Vương phủ có chịu không?

Vừa rồi Liễu Đại Hồng đã đối chưởng với Quy Tân Thụ, trong ngực khí huyết nhộn nhạo đến bây giờ hầy còn chưa hết. Lão nghĩ tới đối phương mới vận năm thành công lực mà đã ghê gớm đến thế thì đúng là một vị tiền bối anh hùng không còn sai nữa. Nếu lão định đến Hoàng cung hành thích thì lực lượng Mộc Vương phủ chẳng thể nào ngăn trở được. Lão liền gật đầu.

Mộc Kiếm Thanh cũng đáp :

- Thiên ý ra sao cứ theo hai vị gieo xúc xắc để quyết định là xong.

Quy nhị nương nói :

- Vậy là hay lắm !

Rồi mục giục Quy Chung :

- Chung nhi gieo đi ! Càng nhiều điểm càng hay.

Quy Chung cầm sáu quân xúc xắc nhìn kỹ rồi nói :

- Con nhiều nhất là sáu điểm, ít nhất là hai điểm. Còn một con lủng xuống một lỗ lớn.

Quy nhị nương đáp :

- Con đó là nhất điểm

Quy chung nói :

- Lạ quá ! Lạ quá ! Tứ điểm sao lại màu hồng ?

Hắn vung tay mặt lên gieo xuống đánh " chát " một tiếng. Sáu con xúc xắc cắm sâu xuống mặt bàn, đều hướng mặt Lục lên trên.

Nguyên lúc hắn cầm sáu con xúc xắc đều hướng mặt nhất điểm xuống dưới , dĩ nhiên mặt Lục điểm hướng lên trên.

Quần hùng vừa kinh hãi vừa tức cười. Kinh hãi vì con người bình hoạn coi bề ngoài gió thổi bay mà nội lực cao thâm khôn lường. Tức cười ở chỗ khắp thiên hạ không ai gieo xúc xắc theo kiểu đó.

Quy nhị nương bảo hắn :

- Hải nhi ! Làm như vậy không đúng.

Mục đập tay xuống bàn một cái. Cả sáu con xúc xắc đều nhảy lên .

Quần hùng cất tiếng hoan hô.

Quy nhị nương lượm bộ xúc xắc lên quăng xuống bàn nói :

- Cứ gieo tự nhiên cho ra mấy điểm thì ra, đừng cố ý mới đúng cách bói toán.

Quy Chung nói :

- Té ra là thế ! Hắn lượm bộ xúc xắc học kiểu mẫu thân, từ từ liệng xuống bàn. Sáu con xúc xắc quay lóc cộc một chút rồi dừng lại. Cộng được 20 điểm.

Gieo sáu con xúc xắc thành 20 điểm tức là trên mức trung bình, phần thắng nhiều hơn phần bại.

Vì Tiểu Bảo cầm bộ xúc xắc vừa sờ vừa lắc trong lòng bàn tay để ngấm ngấm đồ trò. Đồng gã hô :

- Thông cật !

Rồi liệng ra. Năm con xúc xắc xoay một lúc ngã xuống thành 17 điểm. Còn con tối hậu vẫn quay tít theo thủ pháp gian lận của gã. Gã định bụng cho con này hướng mặt Lục lên thành 23 điểm là thắng một bàn.

Không ngờ con xúc xắc vừa xoay vừa chạy đột nhiên đi vào một lỗ nhỏ trên mặt bàn, do Quy Chung gieo xuống trước gây ra.

Con xúc xắc rung rinh một lúc rồi không xoay được nữa. Mặt nhất điểm hướng lên. Thế là cộng thành 18 điểm. Gã thua rồi.

Vì Tiểu Bảo không chịu, cãi :

- Trên mặt bàn có lỗ. Lần này bỏ đi không kể.

Gã lượm xúc xắc lên toan gieo lại thì Trần Cận Nam lắc đầu nói :

- Đây là ý trời. Người chịu thua bàn này đi.

Vì Tiểu Bảo nghe sư phụ nói vậy, liền tự nhủ :

- Còn hai bàn nữa ta phải ăn hết mới thắng.

Gã cầm bộ xúc xắc đưa cho Quy Chung.

Quy Chung ăn bàn đầu, trong lòng hý hứng vô cùng, vẻ mặt nhơn nhơn đắc ý. Gã nhẹ nhàng gieo xuống. Lần này chỉ được chín điểm.

Mọi người ở Mộc gia nắm chắc bàn này hẳn thua rồi, bất giác bật tiếng hoan hô.

Vì Tiểu Bảo lại góc bàn khác để rời xa chỗ có sáu lỗ nhỏ.

Gã gieo xúc xắc xuống thành bốn con sáu điểm, hai con năm điểm cộng là 34 điểm. Bàn này gã thắng một cách dễ dàng.

Hai bên cùng thắng một bàn, thế là huề. Ăn thua nhau chỉ ở bàn thứ ba tối hậu.

Quy Chung lượm lấy bộ xúc xắc gieo xuống. Bộ xúc xắc xoay chuyển hồi lâu rồi ngã ra cộng được 31 điểm. Bàn này hẳn lại rất nhiều hy vọng thắng cuộc.

Mọi người ở Mộc gia sắc mặt đều lộ vẻ lo âu, tính thầm trong bụng :

- Hơn được 31 điểm thì phải vận khí may lắm mới có.

Vì Tiểu Bảo chẳng quan tâm chi hết. Gã tự nhủ :

- Ta lại theo biện pháp vừa rồi gieo thành 34 điểm là đủ thắng.

Gã mân mê mấy con xúc xắc trong lòng bàn tay để xoay vị trí cho đủ rồi từ từ gieo xuống.

Sáu con xúc xắc xoay chuyển trên mặt bàn di chuyển một lúc. Bốn con ngã xuống trước theo thứ tự : sáu điểm, năm điểm, năm điểm, sáu điểm. Cộng 22 điểm.

Con thứ năm xoay đến mặt sáu điểm ngã ra, thành hai mươi tám điểm.

Còn một con tối hậu vẫn xoay chuyển không ngớt. Nếu nó hạ xuống tam điểm thành hòa cục, phải gieo lại lần nữa chưa chắc đã được may mắn như lần này.

Con xúc xắc vẫn xoay chuyển không ngớt. Gã thấy mặt sáu điểm sắp ngã ra liền hô lớn :

- Hay quá !

Đột nhiên con xúc xắc chuyển mình một cái rồi lại xoay tít đi.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi la lên :

- Ma quỷ ám ảnh !

Gã liếc mắt ngó thấy Quy Tân Thụ đang nhìn con xúc xắc thối nhè nhẹ.

Giữa lúc ấy con xúc xắc dừng lại. Mặt nhất điểm hướng lên trời.

Mọi người đều bật tiếng la ó.

Vì Tiểu Bảo vừa kinh hãi vừa tức giận vô cùng. Gã được thấy không biết bao nhiêu lối gian lận trong cuộc đánh bạc, nhưng hạng người thối hơi để xoay chuyển xúc xắc thì bữa nay mới gặp lần này là một còn trước kia chưa có bao giờ.

Gã nghĩ thầm :

- Nội công lão này rất cao cường, tụ khí thành giây, chẳng những lão làm cho con xúc xắc này lục điểm biến thành nhất điểm, e rằng vừa rồi Quy Chung gieo được 31 điểm cũng chẳng phải vì hên vận, mà là lão đứng bên thổi hơi giúp sức.

Gã đỏ mặt tía tai nói :

- Quy lão gia tử ! Lão ... lão ... ha ha...

Gã vừa nói vừa chum môi thổi phù phù .

Quy Tân Thụ đánh trống láp , hô :

- Hai mươi chín điểm ! Người thua rồi .

Lão thò tay ra lượm sáu con xúc xắc kẹp vào ngón tay cái và ngón tay giữa bóp một cái.

Những tiếng rắc rắc vang lên ! Bộ xúc xắc vỡ tan một ít thủy ngân chảy ra mặt bàn và biến thành hàng trăm hạt châu tròn trĩnh nhỏ bé, xoay tít đi.

Quy Chung vỗ tay cười nói :

- Đẹp quá ! Đẹp quá ! Cái này là cái gì ? Nó vừa như nước , lại giống như bạc.

Vì Tiểu Bảo thấy Quy Tân Thụ phanh phui ra tẽ những đồ thủy ngân vào trong xúc xắc, liền giả vờ kinh ngạc hô :

- Té ra trong xúc xắc nhất định phải đồ thủy ngân. Quy lão gia ! Lão dạy khôn cho văn bối. Con xúc xắc làm bằng xương trâu. Nay văn bối mới hiểu thủy ngân lấy ở trong xương trâu ra. Trước kia văn bối cứ tưởng thủy ngân là bạc luyện với nước chế thành. Giống hoàng ngư biết cày ruộng lại biết chế tạo thủy ngân. Thật là không ngờ ! Thật là không ngờ!

Quy nhị nương để mặc gã muốn nói những nói càn thế nào thì nói, không lý gì đến. Mụ chỉ hỏi một câu :

- Bây giờ các vị hết nói rồi chứ ?

Mụ không đợi cho quần hùng trả lời, quay lại bảo Vì Tiểu Bảo :

- Vi huynh đệ ! Tình hình trong hoàng cung thế nào ? Xin huynh đệ nói cho bọn ta biết một cách tường tận.

Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn sư phụ để hỏi ý kiến.

Trần Cận Nam gật đầu nói :

- ý trời đã muốn thế. Vậy người cho hai vị tiền bối hay về tình hình Hoàng cung một cách thành thực.

Ông đã biết tên đồ đệ này rất xảo quyệt nên phải đặc biệt thêm vào bốn chữ, "một cách thành thực".

Vi Tiểu Bảo xoay chuyển tâm cơ trong đầu óc, quyết định chủ ý rồi đáp :

- Văn bối đã thua cuộc, dĩ nhiên không thể chối cãi được. Bậc đại trượng phu lừa gạt, cướp đoạt thì không sao, nhưng nợ đánh bạc tất nhiên phải trả. Phòng ốc trong Hoàng cung nhiều như bát úp, đường lối quanh co nói không xiết được. Để văn bối vẽ một bức đồ hình mới rõ hết.

Đoạn gã quay lại bảo Từ Thiên Xuyên và Tiền Lão Bản :

Từ đại ca ! Tiền đại ca ! Xin nhị vị bối tiếp tân khách dùm cho, để tiểu đệ đi họa đồ.

Gã nói rồi chấp tay nhìn quần hùng, trở gót ra khỏi hoa sảnh đến thẳng thư phòng.

Phủ Bá tước do Khang Thân vương trao tặng. Trong thư phòng những họa đồ cùng thư pháp treo đầy trên vách. Đủ thứ nghiên bút bày la liệt trên bàn.

Vi Tiểu Bảo ham mê cờ bạc sợ vào đây xui vận vì chữ "thư" là sách đồng âm với chữ "thâu" là thua, nên ngày thường gã không bước tới "thâu phòng". Nay có việc gã mới vào ngồi trước án và quát gia nhân :

- Mài mực !

Tên tùy bộc thân cận liền ứng hậu ngay. Gã nghĩ thầm :

- Trước nay ta chưa từng thấy Bá Tước đại nhân cầm bút viết chữ đột nhiên ngài vào đây tất có chuyện trọng đại.

Tuy hẩn trong lòng hồi hộp mà ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cung kính khâm phục.

Tên gia nhân liền lấy cái nghiên cổ bằng đá tủa chạm rồng của Vương Hy Chi vẫn dùng ngày trước rót nước vào, lại lấy thoi mực Tùng yên hương của Nhan Lỗ Công đời nhà Đường dùng còn lại đem ra mài.

Hắn cầm thoi mực, bình tâm tĩnh trí mài nước mực thật đặc xong rồi lấy cây bút lông cừ hạng tuyệt hảo của Đường Bá Hổ ở Hồ Châu chế tạo ra.

Hắn trải lên mặt bàn tờ giấy Kim hoa ngọc tiên từ đời Tống Huy Tôn ban sắc chế tạo.

Tên gia nhân lại đốt thứ Long não Ôn xạ hương mà ngày trước Vệ phu nhân đốt lên mỗi khi viết chữ.

Cuộc sắp đặt trình trọng có thể nói là những bậc nổi danh như Chung, Nhan, Liễu, Tô, Huỳnh, Triệu cũng phải ghen tức là không bằng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đưa bàn tay như móng hổ, vận chỉ lực cầm nã ra ngón tay chụp lấy cán bút đâm vào nghiên mực giơ lên.

Bỗng nghe đánh " tạch " một tiếng. Một giọt mực lớn ở đầu ngọn bút nhỏ xuống. Thế là tờ giấy Kim hoa ngọc tiên quý giá liền bị nhor nhóp.

Tên gia nhân thân cận bất giác lảo bầm :

- Té ra không phải Bá Tước đại nhân viết chữ mà là ngài theo lối vung mực của Lương Khải để họa đồ.

Gã lại thấy Vi Tiểu Bảo đặt bút xuống bên trái giọt mực vạch một đường thành hình cành cây ngoằn ngoèo. Bên trái cành cây này gã khẽ chấm một nét. Nó vừa giống nhất búa của Lý Tôn Huấn ở phe Bắc Tông, lại tương tự vết phi ma của Vương Ma Cật.

Tên gia nhân đang lảo bầm khen thầm, bỗng nghe Bá Tước đại nhân hỏi :

- Ta viết chữ "Tiểu" thế này đã được chưa ?

Hắn giật bắn người lên, bây giờ mới biết Bá Tước đại nhân viết chữ "Tiểu". Hắn vội trầm trồ khen ngợi, đáp :

- Thư pháp của đại nhân bút kéo từ bên hữu qua bên tả, lập ra một lối đặc biệt. Thật là một bậc kỳ tài của nhà Trời.

Tên gia nhân này thường chầu chực ở thư phòng nên trong bụng có ít nhiều văn mặc.

Vì Tiểu Bảo lại nói :

- Người đi kêu Trương đề đốc đến đây.

Tên gia nhân vâng lệnh đi ngay. Hắn tự hỏi :

- Không hiểu Bá Tước đại nhân ở dưới còn viết những chữ gì ?

Nhưng hắn có đoán tới đoán lui cả ngàn lần cũng không thể trúng được.

- Vì Tiểu Bảo viết xong chữ "Tiểu", phía dưới khuyên tròn một cái.

Dưới khuyên tròn là một đường ngoằn ngoèo như cành cây cong, lại tựa hồ cái đòn gánh nằm ngang. Rồi gã vẽ hình con giun chui qua đòn gánh. Con giun chui qua đòn đánh là chữ "tử".

Cả ba chữ này thông dong thành "Tiểu Huyền Tử", tên của vua Khang Hy.

Vì Tiểu Bảo không biết viết chữ "Huyền", nên vạch cái khuyên tròn để thay vào.

Gã nghĩ tới ngày trước làm sư ở chùa Thanh Lương, Vua Khang Hy đã họa đồ để truyền chỉ. Gã hâm mộ họa pháp của nhà Vua, kính cẩn bắt chước thánh ý. Bữa nay sự thế nguy cấp liền vẽ đồ hình làm bản tâu.

Vì Tiểu Bảo viết xong danh tự "Tiểu Huyền Tử", lại vẽ một thanh kiếm. Mũi kiếm đâm vào cái khuyên tròn.

Sự thực trên đồ hình đao chẳng ra đao, kiếm chẳng ra kiếm mà gã vẽ toát mồ hôi mới xong.

Vì Tiểu Bảo vừa đặt bút xuống thì Trương Dũng tới nơi. Gã gấp tờ giấy hoa tiên lại chuồn vào phong bì, niêm phong cẩn mật giao cho Trương Dũng khẽ nói :

- Trương đề đốc ! Đây là Tấu chương rất khẩn yếu. Để đốc đưa vào Hoàng cung ngay để tâu trình Hoàng thượng. Đề đốc chỉ cần nói là bản tâu cơ mật của ta thì lập tức thị vệ hay thái giám phải thông báo liền.

Trương Dũng vâng lệnh đưa hai tay ra đón lấy bản tâu toan chuồn vào bọc thì đột nhiên ngoài thư phòng có tiếng thân binh quát hỏi :

- Ai ?

Bình một tiếng ! Cửa phòng bị đẩy ra. Ba người sấn vào chính là vợ chồng Quy Tân Thụ và Quy Chung.

Quy nhị nương đã ngó thấy Trương Dũng cầm tấu chương trong tay liền đoạt lấy, lớn tiếng hỏi Vi Tiểu Bảo :

- Phải chăng người báo cáo mật với Hoàng đế Thát Đát ?

Vi Tiểu Bảo kinh hãi đến thộn mặt ra, miệng lắp bắp :

- Không ... không phải... không phải ...

Quy nhị nương xé bao thư, rút tờ hoa tiên ra coi thấy đồ hình cổ quái, mặt rất đổi ngạc nhiên bảo chồng :

- Nhị gia thử coi xem.

Mụ vừa nói vừa đưa tờ giấy cho Quy Tân Thụ. Đoạn mụ quay lại hỏi Vi Tiểu Bảo :

- Vậy đây là chuyện gì ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Văn bối sai hấn xuống dặn nhà bếp làm ... làm thứ bánh trôi nước để thiết khách và là thứ bánh bột nhỏ chứ không phải bánh lớn. Trên mặt bánh đặt hoa vào. Nhà bếp không hiểu ... nên văn bối phải họa hình cho chúng coi.

Vợ chồng Quy Tân Thụ lăm bằm gật đầu, vẻ mặt hoà hoãn lại.

Trên mặt giấy quả vẽ hình đao khắc hoa vào cái khuyên tròn, chứ chẳng phải báo cáo mật tâu lên Hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo giục Trương Dũng :

- Đi lên ! Đi lên !

*** vietkiem.com ***